

Hồi 53

Long Vương Miếu

Ai trở lại chưa tới tử quán thì đã thấy tên tiểu nhị ra đón. Hấn nhìn Quách Đại Lộ cười hề hề:

- Khách quan, hồi nãy con vịt quay hãy còn chưa đựng đĩa, tiểu nhân đã gói kỹ lại để khách quan có thể mang theo.

Đúng là lời lẽ của kẻ chuyên môn làm ... tiểu nhị, hấn muốn tiền mà vẫn làm cho khách khó lòng phiền trách.

Quách Đại Lộ trao cho hấn một nén bạc và hỏi luôn:

- Cái gã mặt rỗ vừa rồi chắc người biết chứ ?

Tên tiểu nhị híp mắt vì nén bạc khá nặng, hấn cười toét miệng:

- Tiểu nhân tuy không biết, nhưng những cô tiếp hấn luôn hồi nãy nhất định biết, nếu khách quan cần, tiểu nhân có thể gọi nhiều cô đến ngay.

Quách Đại Lộ nói:

- Không, ta chỉ cần gặp người mặt rỗ thôi, trước đây người có thường thấy gã không ?

Tên tiểu nhị lầm bầm:

- Gái đẹp lại không chịu mà cứ muốn gặp cái gã mặt rỗ kia...

Quách Đại Lộ không thèm hỏi nữa, hấn biết có gặp mấy cô gái đó cũng thế thôi, nhất định họ cũng không biết gì hơn tên tiểu nhị.

Cái làm cho Quách Đại Lộ băn khoăn là rõ ràng tên mặt rỗ trốn tránh hấn, thế nhưng lại cứ muốn chường mặt cho hấn thấy, như là nhữ môi, nhất định là tên ấy cố ý chứ không bao giờ có chuyện tình cờ như thế.

Cứ theo chuyện hấn vào nhà của cặp vợ chồng hồi sớm và bây giờ lỏn vào kho mễ cốc, đủ thấy hấn rất thông thạo nơi đây chỉ có điều những người khác lại ít hay thấy hấn.

Đâu phải vô duyên vô cớ mà tên ấy lại mang hạt minh châu quý giá mua tin cho hấn, nhất định là phải có mục đích.

Nhưng mục đích ấy là gì, thật Quách Đại Lộ muốn điên luôn.

Ngay lúc đó chợt có cô gái trong đám tiếp tên mặt rỗ hồi nãy xôn xác đi lại, tên tiểu nhị ngằm chỉ Quách Đại Lộ và nháy mắt với cô ta.

Cô gái mỉm cười bước lại.

Cô ta tới trước mặt Quách Đại Lộ và nở nụ cười thật ngọt:

- Đây chắc là Quách đại gia ?

Quách Đại Lộ gật đầu:

- Có phải tên mặt rổ nói với cô không ?

Cô gái gật đầu:

- Em tên là Mai Lan, em ở Lưu Xuân Viện, có dịp thỉnh đại gia ghé tạt đó chơi.

Quách Đại Lộ nói:

- Nếu cô có thể tìm chỗ tên mặt rổ cho tôi thì mỗi ngày tôi nhất định đến với cô.

Mai Lan chớp mắt:

- Thật à ?

Quách Đại Lộ đáp:

- Nói mà nuốt lời là hạng lưu manh, chứ chẳng phải ta.

Mai Lan lại cười, nụ cười của nàng hình như lúc nào cũng ngọt:

- Tôi đang đi tìm đại gia, vì muốn nói với đại gia về người mặt rổ đấy.

Quách Đại Lộ chồm tới:

- Sao ? Hấn sao ?

Mai Lan nói:

- Hấn hẹn với đại gia đêm nay, lối canh ba, hấn sẽ đợi đại gia tại Long Vương miếu phía Tây hồ, hấn nói... hấn nói...

Thấy cô gái ngập ngừng, Quách Đại Lộ hỏi nhanh:

- Hấn nói sao ?

Cô gái nói:

- Hấn bảo nếu đại gia hơi... nhát thì hấn cũng không ép lắm.

Cô ta chợt cười và ngó Quách Đại Lộ bằng đuôi mắt:

- Bây giờ thì đại gia đã tìm ra chỗ hấn rồi, đấy đại gia vừa mới bảo, lời nói của đại gia không giống bọn...lưu manh...

Bây giờ Quách Đại Lộ lại học thêm được một bài học khá hay.

Đối với đám gái ăn sương này thì tuyệt đối không được vội vàng, bất cứ chuyện gì cũng phải từ từ, vội vàng là thua họ.

Hấn cũng hơi tức, với họ muốn nói chuyện bao lâu lại không được, tội gì mau miệng với họ như thế ?

Cô ta lãnh chuyển lời cho tên mặt rổ, chắc chắn phải kiếm một số lợi rồi, bây giờ cô ta muốn moi thêm của Quách Đại Lộ.

Đó là nghề nghiệp, họ không hề bỏ qua bất cứ một cơ hội tốt nào.

Cuối cùng Quách Đại Lộ đành phải dúm vào tay cô ta một nén bạc, tự nhiên cô ta cảm ơn rối rít và không ngớt lời ca tụng sự hào hoa phong nhã của hấn, cô ta nói rất mến những con người như thế và cuối cùng cô ta... thật tình mời hấn khi rảnh tới chơi. Quách Đại Lộ cười cười nhưng lại thở dài sườn sượt...

----- oOo-----

Long Vương Miếu.

Nơi nào có sông, có hồ thì in như nơi đó không thể thiếu miếu Long Vương.

Cũng như miếu thổ địa, miếu Long Vương cũng không có người chăm sóc, không có "ông từ", nhiều nơi luôn cả nhang đèn cũng không hề có.

Quách Đại Lộ đến đó bằng một cỗ xe.

Thật tình thì hấn cũng không thích ngồi xe, nhưng vì không thuộc đường nên đành phải thế.

Hấn cũng không muốn mượn cỗ xe này, vì cỗ xe ngựa đã không khỏe mà người đánh xe cũng quá già.

Cứ nhìn vào mái tóc bạc phơ và cái lưng còng khòm của lão là Quách Đại Lộ hết ham.

Khốn nỗi là giữa đêm hôm tăm tối, không xe nào chịu đến miếu Long Vương cả, chỉ có một mình lão nhận lời.

Dẫu không muốn cũng phải đi.

Quả đúng với lời của những người từ chối, con đường thật tối, thật khó đi, mút tầm mắt không thấy một đóm lửa nào.

Lão già lưng gù đánh xe hình như rất ít nói, ngoài chuyện tiền nong ra hồi trả giá lúc đầu, còn thì suốt dọc đường, lão không nói một câu.

Mãi cho đến khúc đường tốt nhất, lão vụt kèm cương ngựa.

Cỗ xe đứng lại, nhưng trục xe vẫn còn cót két một hồi rồi mới chịu nín im.

Cỗ xe cũng như cái già của lão, nó cũ quá rồi.

Lão già lưng gù quay đầu lại hỏi:

- Đi thẳng tới trước kia là Long Vương miếu, khách quan hãy xuống xe đi bộ.

Quách Đại Lộ cau mặt:

- Tại sao không cho xe đi đến chỗ ?

Lão già lưng gù cười:

- Bởi vì tôi chưa muốn chết, tuy đã khá già nhưng chắc cũng còn sống được đôi ba năm nữa.

Trong đêm vắng ngắt, giọng cười của lão bỗng nghe rờn rợn, Quách Đại Lộ nhăn mặt:

- Bộ cứ đến đó rồi ngã ùng ra chết à ?

Lão già lại cười, giọng cười của lão càng thêm kỳ quặc:

- Đêm nay bất cứ ai đến đó cũng không mong được trở về, lão khuyên khách quan hãy quay lại là hơn.

Quách Đại Lộ hỏi:

- Long Vương miếu là chỗ mà ai ai cũng đến đó được, tại làm sao lại có thể dữ dằn như thế ?

Lão già lưng gù đáp:

- Đêm nay không giống như những đêm trước đây, khác xa nhiều lắm.

Quách Đại Lộ hỏi:

- Có cái gì khác ?

Lão già dậm nói rồi nhưng lại làm thinh, mắt lão ngó trịch qua vai Quách Đại Lộ, dường như trong bóng tối chập chờn có gì đã làm cho lão đâm ghê sợ...

Quách Đại Lộ chợt nghe sau ót lạnh lạnh, hấn cũng phải quay đầu lại phía sau.

Màn đêm trầm trầm, gió thổi ào ào những cành liễu gần xa, ai cũng có thể hình dung trong bóng tối ấy ma quái đang nhả nanh múa vuốt...

Nhưng có lẽ đó chẳng qua bóng tối a tòng với lòng kinh sợ chứ thật tình vẫn không thấy một vật gì.

Quách Đại Lộ bật cười:

- Ông cứ an lòng đưa tôi đi, nếu ông chết tôi...

Hấn vụt nín ngang.

Bởi vì hấn quay lại thì không biết ông lão lưng gù đã đông đi đâu mất...

Xa xa, bóng tối phủ đầy nghi hoặc, không thấy bóng người mà cũng không thấy ngọn lửa ma trời như những cái tối trong bãi tha ma.

Càng im lặng chừng nào, trong cái im lặng đó càng ẩn chứa nhiều khủng bố.

Tại sao lão già lưng gù bỏ đi đâu ?

Chẳng lẽ lão đã bị ma quỷ bắt rồi ?

Một cơn gió thổi qua, Quách Đại Lộ phát rùng mình, nhưng hấn vẫn mím môi cả quyết, "được rồi, ông không đi thì tôi đi một mình."

Hấn nhảy lên xe mò tìm cương ngựa, nhưng hai con ngựa chẳng những không chịu lao tới theo sự điều khiển mà chúng lại thụt lui...

Lạ không ? Chẳng lẽ chúng sợ ?

Thường thường khi nghe hơi cộp là có đánh chết, ngựa cũng không bao giờ đi tới, nhưng bây giờ đâu có hơi hám gì để có thể gọi là phía trước có cộp đang chờ ?

Không lẽ ngựa lại biết sợ ma ?

Quách Đại Lộ nháy xuống lầm bầm:

- Ta còn có hai chân, mi không chịu đi chẳng lẽ ta lại chẳng biết đi à ?

Vừa nói hấn vừa bước nhanh tới trước.

Nhưng Long Vương miếu có ở phía trước thật chẳng ?

Quách Đại Lộ không dám tin chắc điều ấy, bởi vì trong bóng đêm dày đặc thật khó lòng nhìn thấy dạng nhà cửa, dầu có cũng không nhìn được.

Đúng là chuyện chưa xảy ra mà khung cảnh đã làm cho lòng người khủng khiếp.

Không một ước hội nào, dầu hẹn đến giải quyết một mất một còn cũng không ai lại đi lựa một cái chỗ kỳ dị như thế này.

Trừ phi đó là một âm mưu.

Mặc kệ, Quách Đại Lộ đã đến nước lỳ, hấn ngang nhiên bước tới.

Thình lình, phía sau vụt có hai tiếng rít lên the thé, không phải tiếng người, y như tiếng ma quái ré lên rờn rợn...

Quách Đại Lộ quay đầu lại... tiếng hí của hai con ngựa.

Không biết bao giờ, không biết lão lưng gù có trở lại hay không, hai con ngựa đã quay đầu kéo cổ xe bay về hướng khi này.

Quách Đại Lộ cười nhạt lầm bầm:

- Hứ, lão già kỳ cục, ông hù hai con ngựa được chứ làm sao hù được Quách Tiên Sinh...

Hấn nói chưa dứt tiếng là thiếu điều đâm sầm vào đôi ngựa khi quay lại phía đang đi tới...

Nơi đó, phía trước mặt hấn, mới rành rành đây không có bây giờ bỗng xuất hiện ngọn lửa màu xanh.

Ngọn đèn xanh y như màu xanh đom đóm, màu xanh của ánh lân tinh.

Nếu không có người cầm, nếu chỉ thấy lơ lửng thì không ai dám bảo đó là đèn mà dám gọi là lửa quỷ.

Ánh đèn rọi hắt vào thân dưới của con người, phía trên vẫn tối om om.

Người đứng chỉ thấy chân chứ không thấy mặt.

Không thấy mặt chứ thấy bóng, người ấy đội trên đầu một cái mũ rộng vành sụp xuống gần khuất tới cằm.

Nhưng Quách Đại Lộ vẫn nhìn được đó không phải tên mặt rổ.

Bởi vì người này chỉ có một giò.

Quỉ một giò!

Nghĩ tới chuyện quỉ một giò mà con nít và những người lớn dễ tin thường làm cho sợ sệt của Quách Đại Lộ tan mất, vì hấn đang tức cười thắm.

Người ấy đứng một chân, chân kia bị đứt mất đến bắp vế thay vào đó bằng một khúc cây lớn, không biết tháp hay là hấn chống.

Người ấy đứng xa xa, tay cầm lồng đèn, tay kia cầm cây đoản côn đen thùi lùì, không biết bằng cây hay bằng sắt.

Tuy chỉ đứng một chân, nhưng khí thái của hấn vững vàng như cây cột.

Nói một cách theo con nhà võ, hấn đứng vững vàng ổn định như ngọn thái sơn.

Tam canh bán dạ, bốn phía không người, giữa nơi hoang vắng, thỉnh linh xuất hiện một người, người ấy chỉ có một giò - nếu bây giờ chỉ là một cuộc giàn cảnh thì quả cảnh này khá hấp dẫn.

Quách Đại Lộ sực nhớ tên mặc rổ, tên này đã từng làm nhiều chuyện kỳ cục vì thế hấn không sợ mà còn lại nhìn người một giò và gật gật đầu như...chào hỏi.

Chỉ cần đừng ai làm hại hấn thì dầu gì hấn vẫn không hề tỏ ra hung hãn với bất cứ một ai.

Đó là thái độ cố hữu của Quách Đại Lộ.

Người một chân cũng gật đầu. Quách Đại Lộ nói:

- Tôi họ Quách tên là Đại Lộ, "Lộ" là con đường đi, "Đại" là lớn, là mệnh mệnh vô tận.

Người một chân lạnh lùng:

- Ta chưa hỏi tôn danh quý tánh và ta cũng chưa phải đến đây để nghe giải thích lòng thông.

Quách Đại Lộ cười:

- Nhưng chúng ta tình cờ gặp gỡ nơi đây, âu cũng là chuyện hữu duyên.

Người một chân gằn lại:

- Tại sao các hạ biết "gặp gỡ tình cờ" ?

Quách Đại Lộ hỏi:

- Ủa, không phải thế sao ?

Người một chân đáp:

- Không.

Quách Đại Lộ hỏi:

- Không lẽ các hạ đến đây là cốt để tìm tôi ?

Người một chân đáp:

- Phải.

Quách Đại Lộ nói:

- Tìm tôi để làm gì ?

Người một chân đáp:

- Bảo các hạ trở về.

Quách Đại Lộ nhướng mắt:

- Về ? Về đâu ?

Người một chân đáp:

- Từ đâu đến, trở về nơi đó.

Chỉ nghe giọng nói không thôi, ai cũng có thể nghĩ rằng hắn là bậc trên đang xuống lệnh.

Quách Đại Lộ hỏi:

- Có phải các hạ không muốn cho tôi đến Long Vương miếu.

Người một chân đáp:

- Phải.

Quách Đại Lộ chớp mắt:

- Tại sao ?

Người một chân đáp:

- Đó là chỗ bất tường, người đến sẽ mang tai họa.

Quách Đại Lộ cười:

- Đa tạ sự chỉ giáo, chỉ có điều tại hạ khó hiểu là chúng ta chưa từng quen biết thì lý do gì các hạ lại quan tâm đến thế ?

Người một chân gằn lại:

- Các hạ nhất định đi ?

Quách Đại Lộ gật đầu:

- Phải.

Người một chân trầm giọng:

- Tốt, vậy trước hết hãy đánh ngã ta và bước qua mà đi tới.

Quách Đại Lộ cười:

- Như vậy không những chẳng phải tình cờ, mà các hạ đến đây tìm tôi để mà đánh lộn ?

Người một chân không nói, tay trái hất nhẹ lên, chiếc đèn lồng bay lên tà tà rơi đúng vào một chạc ba của một ngọn cây gần ở về đường.

Quách Đại Lộ buột miệng kêu lên:

- Hay, bằng vào thủ pháp đó, tại hạ cũng đã không phải là đối thủ của các hạ rồi.

Người một chân nói:

- Bây giờ thì các hạ hãy còn kịp trở về.

Quách Đại Lộ cười:

- Nhưng cũng phải đánh cái đã, chính vì không chắc thắng nên phải đánh, chứ nếu đã nắm chắc phần thắng trong tay thì đánh nhau còn gì thích thú.

Người một chân nhè nhẹ gật đầu:

- Tốt, như vậy là khá, ta không bao giờ giết hạ người khá như thế, chỉ cần chặt cặp chân là đủ.

Quách Đại Lộ nói:

- Tôi thì chỉ chặt các hạ một chân thôi.

Thật tình thì hắn không muốn nói những lời chạm mạnh vào con người tàn tật, nhưng trải qua bao bực dọc, lời lẽ của hắn không khỏi có phần khắc bạc.

Người một chân giận dữ, hắn không thềm nói thêm nửa tiếng, cây côn trong tay đã cuốn lên.

Đoản côn thật ngắn, khoảng cách hai người xa gấp hai ba lần, nhưng vừa vung tay lên thì ngọn côn đã tới ngay trước mặt Quách Đại Lộ, thân pháp của người một chân quả là đáng kể.

Trong tay không một tấc sắc, Quách Đại Lộ không thể đỡ gạt, hắn chỉ nhích chân né tránh.

Nhưng người một chân hình như dùng thế liên hoàn, gậy này chưa dứt thì chiêu kia đã tới, ngọn côn của ông ta tuy ngắn nhưng cũng đủ sức làm cho cuốn ào ào.

Thông thường, sử dụng gậy, côn hay trượng thì trong giang hồ chỉ có hai hạng người, thứ nhất là đám cái bang, thứ hai là hòa thượng.

Cái Bang cũng gọi là cùng gia bang, gậy của họ được gọi là "đả cầu bổng", nó là thứ đoản côn, nghe nói xa xưa, từ đời Bang chủ họ Tra, nhưng đó chỉ là truyền thuyết còn cần nguyên của nó là chưa ai nói tới.

Vì thế, côn pháp của họ gọi là "đả cầu bổng pháp" coi như nội gia chân truyền, chỉ cần thấy họ ra chiêu là biết ngay lộ số cái bang, tuy sự biến hoá có phức tạp nhưng vẫn đáng để nhận biết.

Chiêu thức của người một chân mạnh tựa dũ dần, nhưng sự biến hoá không có gì tinh diệu, Quách Đại Lộ tuy ít hay xông xáo giang hồ, nhưng "đả cầu bổng pháp" vốn đã từng nghe và cũng có đôi khi trông thấy, hắn thấy rõ người một chân này chiêu thế không phải lộ số của cái bang.

Hắn vụt cười khì:

- Tôi đã biết các hạ là người gì rồi, các hạ không thể che mắt tôi được.

Chiêu thế của người một chân hình như hơi chậm lại, toàn thân hắn cũng hình như chấn động.

Nhưng tại sao hắn nghe câu nói của Quách Đại Lộ mà lại có phần chấn động như thế ?

Quách Đại Lộ nói mò, hay quả thật hắn có cái gì không dám lộ ra.

----- oOo -----

Người một chân hơi chậm lại thì Quách Đại Lộ lại nhanh lên.

Song quyền của hắn cuốn bay như gió, hắn cứ lừa thế "nhập nội" đánh vào những chỗ yếu nhất của người một chân, làm cho chiếc gậy của hắn càng khó xử.

Gậy đầu ngắn cũng là thứ dùng trong thế rộng, đánh nhập nội như Quách Đại Lộ, đối phương khó xoay trở vô cùng.

Cao thủ giao thủ với nhau chỉ hơn kém trong đường tơ kẽ tóc, nắm được phần đó, Quách Đại Lộ vọt đánh luôn ba quyền theo thế liên hoàn, nhưng chỉ đánh trong hai chiêu rưỡi hắn vùng biến thế, thay vì đánh thẳng theo đà hắn hất ngược trở lên làm cho chiếc nón rộng vành của người một chân rơi xuống.

Không phải vì hơn hẳn bởi nếu hắn muốn đánh trúng mặt người một chân cũng không phải dễ dàng, với chiếc nón rộng vành có phần dễ hơn và khi giao đấu thật khó mà bảo vệ chiếc nón.

Chiếc nón rơi xuống, để lộ bộ mặt nhợt nhạt với chiếc đầu trọc lốc, trên trán người một chân lộ rõ ba dấu ngôi hương.

Quách Đại Lộ dùng chân hất luôn chiếc nón ra xa và la lớn:

- Đứng rồi, ta nghĩ không hề sai, các hạ quả đúng là hoà thượng.

Mặt của người một chân còn xa hơn nửa câu nói Quách Đại Lộ? Hắn vọt luôn chiếc côn trúng ngay ngọn đèn lồng tắt ngấm bốn phía tối om...

Và tiếp theo một cái nhún chân, thân hình hắn biến mất vào đêm tối.

Quách Đại Lộ khựng lại ngẩn ngơ...

Thật tình thì hắn không biết gì cả, nhưng vì thấy hắn hình như cố dấu một chuyện gì của người một chân, thêm vào đó vì lối dùng côn mà không phải lộ số của cái bang, Quách Đại Lộ đoán chừng và nói mò những câu có tính mù mờ thế thôi...

Bây giờ, khi đánh được cái nón khi thấy vẻ mặt thất thần của người một chân, nhất là lối gần như chạy trốn ấy làm cho Quách Đại Lộ càng ngơ ngác.

Hoà thượng đâu phải là chuyện đáng giấu người, cũng đâu có gì xấu hổ?

Như thế thì tại sao hắn lại có hành động quá lạ lùng?

Quách Đại Lộ nghĩ không ra, nhưng bây giờ thì hắn cũng không thêm nghĩ nữa.

Trước mắt đã không còn gì chướng ngại công việc cần hơn cứ đến Long Vương miếu rồi hắn hay sau.

Nhưng hắn chỉ đi được chưa bao xa thì một chuyện lạ nữa lại hiện ra.

Trước mắt hắn ánh sáng bùng lên, hắn thấy ngôi cổ miếu.

Như vậy thì cuối cùng rồi hắn cũng đến nơi ...

oOo